

POSTANOWIENIE

Dnia 5 maja 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z wniosku E. A.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o podstawę wymiaru emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 maja 2010 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 kwietnia 2009 r.,

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 3 lipca 2007 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił E. A. uwzględnienia w podstawie wymiaru emerytury dodatkowych składników, tj. deputatu węglowego, premii regulaminowej i dodatków za wysługę lat oraz funkcyjnego.

Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z dnia 22 lipca 2008 r. zmienił tę decyzję w ten sposób, że do obliczenia podstawy wymiaru emerytury wnioskodawczynie przyjął wynagrodzenie uzyskane przez nią z tytułu zatrudnienia w Zakładach Robót Hydrotechnicznych i Budowlanych Energetyki S. za lata: 1972 – w kwocie 42903 zł, 1973 – w kwocie 55300 zł, 1974 – w kwocie 67480 zł, 1975 – w kwocie 68320 zł i 1976 – w kwocie 70350 zł.

Rozpoznając sprawę na skutek apelacji organu rentowego, Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2009 r. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I i oddalił odwołanie w zakresie przyjęcia do podstawy wymiaru emerytury premii regulaminowych za lata: 1972 – w kwocie 6209 zł, 1973 – w kwocie 7.800 zł, 1974 – w kwocie 8880 zł, 1975 – w kwocie 10080 zł i 1976 – w kwocie 10620 zł.

Ubezpieczona zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną, wskazując jako wartość przedmiotu zaskarżenia kwotę 43.589 zł i wyjaśniając że wartość ta wynika ze zsumowania kwot nieuwzględnionych do podstawy wymiaru emerytury z tytułu premii regulaminowej. Wykonując zobowiązanie Sądu Apelacyjnego do wskazania sposobu wyliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia i wykazania wysokości miesięcznego świadczenia ubezpieczonej, gdyby do podstawy wymiaru emerytury wliczone były sporne premie, pełnomocnik skarżącej pismem procesowym z dnia 17 lutego 2010 r. podtrzymał stanowisko, że wartość przedmiotu zaskarżenia w tej sprawie wynika ze zsumowania kwot nieuwzględnionych do podstawy wymiaru emerytury z tytułu premii regulaminowej i wynosi 43589 zł. Wskazał także, że miesięczna różnica w wysokości emerytury z tytułu niewliczenia premii do podstawy jej wymiaru wynosi 49 zł, a że skarżąca dochodzi wyrównania świadczenia od lutego 2003 r., to kwota, której się domaga tytułem wyrównania emerytury za okres do lutego 2010 r., wynosi 4.116 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. w sprawach o prawa majątkowe z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna jest niedopuszczalna, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych.

W niniejszej sprawie ubezpieczona kwestionowała wysokość emerytury, twierdząc że od lutego 2003 r. powinna pobierać świadczenie wyższe, bo wyliczone od podstawy wymiaru powiększonej o należności z tytułu premii wymienione w zaskarżonym wyroku. Przedmiotem sporu w tej sprawie była zatem wysokość emerytury uzależniona od wysokości podstawy jej wymiaru, a nie wysokość podstawy wymiaru świadczenia, a tym bardziej należność pieniężna z tytułu premii regulaminowej. Sprawa, w której przedmiotem sporu jest wysokość emerytury jest sprawą o prawo majątkowe, a zatem dopuszczalność skargi kasacyjnej uzależniona jest od wartości przedmiotu zaskarżenia.

Stosownie do treści art. 368 § 2 zdanie trzecie k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. do obliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące wartości przedmiotu sporu, w tym art. 22 k.p.c., zgodnie z którym w sprawach o prawo do świadczeń powtarzających się wartość przedmiotu sporu stanowi suma świadczeń za jeden rok. Treść tego przepisu nie pozostawia żadnych wątpliwości, że wartość należy odnieść wyłącznie do przedmiotu sporu, a więc do tego, czego strona dochodzi w postępowaniu sądowym. W niniejszej sprawie przedmiotem sporu nie była zaś ani premia regulaminowa, ani wysokość podstawy wymiaru emerytury, tylko wyrównanie emerytury wyrażone różnicą pomiędzy emeryturą w wysokości wyliczonej przy uwzględnieniu w podstawie jej wymiaru premii wykazanych w wyroku Sądu Apelacyjnego, a emeryturą w wysokości aktualnie przysługującej skarżącej. Sugerowany przez skarżącą sposób obliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia nie znajduje zatem oparcia w obowiązujących przepisach.

Skoro zaś miesięcznie różnica pomiędzy świadczeniem dochodzonym a pobieranym przez skarżącą wynosi, według jej wyliczeń, 49 zł, to niezależnie od tego, czy za wartość przedmiotu zaskarżenia przyjmie się kwotę wynikającą ze zsumowania tej różnicy za okres jednego roku, jak stanowi art. 22 k.p.c., czy też za cały okres sporny, nie dosięgnie ona kwoty 10.000 zł, co czyni skargę kasacyjną niedopuszczalną po myśli art. 398² § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁶ § 3 w związku z art. 398⁶ § 2 k.p.c., postanowił jak w sentencji.